

отиде!“ .. Кой знае!? .. Едно-врѣме — пакъ и сега — житото купувахме на кабранъ, на шиникъ, а само чорбаджиитѣ пѣкъ на кило, изцѣло. Тѣй го знаеме ний, тѣй му бѣше пѣтното, тѣй си върви отъ врѣме-о-но! .. Ами сега? „Дай ми едно кило соль! — на салханата ли ще солишъ пастърма! — едно кило месо, едно кило кюмюръ, едно кило шарлаганъ!“ .. Едно кило вѣтъръ! .. Да кажатъ баримъ и: „едно кило дърва!“ .. Аджиипъ работи!

— То, въ сщщностъ, тате, не е кило, ами — килограмъ, но за побѣсо тѣй го изговаряме . . .

— Килуграмъ ли е, тилуграфъ, . . . кой знае?! .. Объркахме се и ний на стари години. Ами тогава пѣкъ житото съ какво мѣрятъ тукъ?

— Пакъ съ кабранъ и шиникъ, само че и тѣхъ сега друго-яче наричатъ.

— Ами и тѣ да не бждатъ ексипъ, както окитѣ?! .. Тежко, синко, тежко, както ти рекохъ, за сиромаситѣ. Знаешъ ли? за единъ хлѣбъ се мѣчатъ цѣла седмица. Какво ви вадѣха очи ветхитѣ очи, кантари, ендазета, аршини, та искате да ги махнете? Лоши ли сж? На тѣхъ сме си добрѣ навикнали. Толкова години ги куландрисвали хората, сега вий, побѣжлий, ги не харесвате. Ами на боклука ли да ги хвърлимъ? Бива ли тѣй? Знаехме си ний: ока, половина ока, юзъ, драмове, ендезе или аршинъ, рупъ, грошъ, дваисетъ пари, десетъ пари, . . . — оправена работа — а сега? Тилуграмъ, ментру, антиментру, крамъ, единъ купъ имена. Догдѣ ги запомнишъ, ти ги забравишъ. Никакъ не мога да имъ се сѣтя, пакъ и никой не може. Въ село, викамъ понявга внучето да ми ги изтълкува: то, гледамъ, като че ли имъ поотбирва — разпращава имъ ги даскалътъ въ школото. Ама можешъ ли да се облѣгнешъ на акѣла на едно дѣте?! .. Оки, аршини, пари — всичко разбъркаха! Оката намаляла, аршинътъ пѣкъ наголѣмалъ, тѣй имъ идѣло на смѣтка; по насъ лефътъ върви 6 гроша, гологанътъ 24 пари, а тукъ — лефъ 5 гроша, гологанъ 20 пари. Оттукъ да занесе човѣкъ пари по насъ да ги харчи. Бешликътъ се обърналъ на лефъ. Отдѣ пѣкъ измѣдриха и това име? Лефътъ е запрѣнъ въ градината, дѣто зав-